

Tak jsem vás naladil na cestování a najednou si nejsem vůbec jistý, jestli někam pojedu. Partička, na které vám ukazuju, jak se můžete ubránit v případě nějakého ohrožení, je totiž docela v klidu.

Hledáček na mých agentských hodinkách (otevřete ho tak, že stisknete 3 x oranžové tlačítko a zašeptáte: „Jupí, jupí, juch!“, speciální patent XX009, tajné) mi ukazuje, že Inka šla s rodiči do nákupního centra, nedivte se, potřebuje nutně novou mikinu, Roman s Pepčou se vydali se starším bratrancem Oldou na výstavu papoušků, holubů, však to znáte, možná i králík se najde, Mates je na návštěvě u tetičky a je rád, protože s tetičkou bývá legrace a Maruška...? Ne, pozor, nebojte se, Maruška nebloudí v lese... Maruška... musím si to kapku zaostřit... no jistě, už to mám... Maruška jede vlakem k babičce. Jako správná Karkulka jí veze bábovku a láhev rybízového moštu. Ten je moc dobrý, stejně jako je hodně napínavá knížka, kterou si Maruška sebou vzala a teď ji čte.

Vidíte sami, že nikdo z téhle partičky mě dneska nepotřebuje a potřebovat nejspíš nebude. Nejspíš. Tohle slovo musím napsat ještě jednou a podtrhnout: nejspíš.

Chci vám totiž připomenout agentské

**PRAVIDLO ČÍSLO 5:
NIKDY NEVÍŠ, KDY
TĚ NĚKDO ZAVOLÁ!**

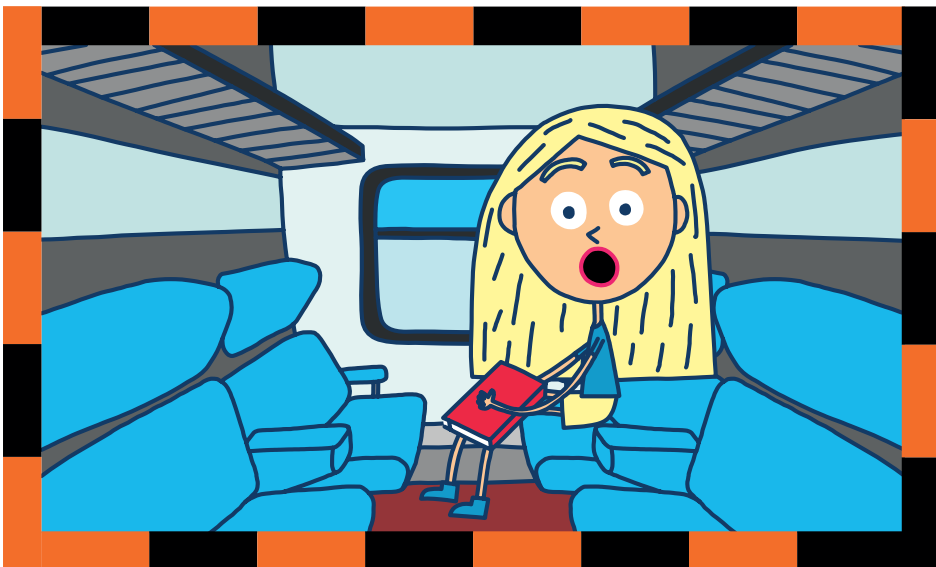
Tak jo, Maruška jede a nám nezbyvá než čekat.

Jezdíte rádi vlakem? Maruška ano. A za babičkou jezdí ještě raději. Stejně to bylo i tentokrát. Vzala si s sebou knížku o holčice Sáře, která se s trochu zvláštním klukem Kabrňou, který se nedávno přistěhoval do sousedního domu, rozhodla procestovat Afriku. Tedy, ne celou Afriku, ale hlavně prales, který leží někde uprostřed a ve kterém žijí opravdoví trpaslíci. Putování za těmi trpaslíky bylo tak vtipné a vzrušující, že Maruška zapoměla na všechno kolem. Když dostala žízeň, vzpomněla si, že má s sebou láhev limonády. Nejdřív se snažila nahmátnout limonádu v batohu poslepu, ale nešlo to, a tak se musela na ten batoh podívat.

A přitom zvedla oči a...už to bylo!!!

94

Maruška se lekla!

Byla ve vlaku úplně sama! Rychle knížku zavřela a bezradně se rozhlížela.

Kam všichni zmizeli? Kupé bylo přece plné lidí!

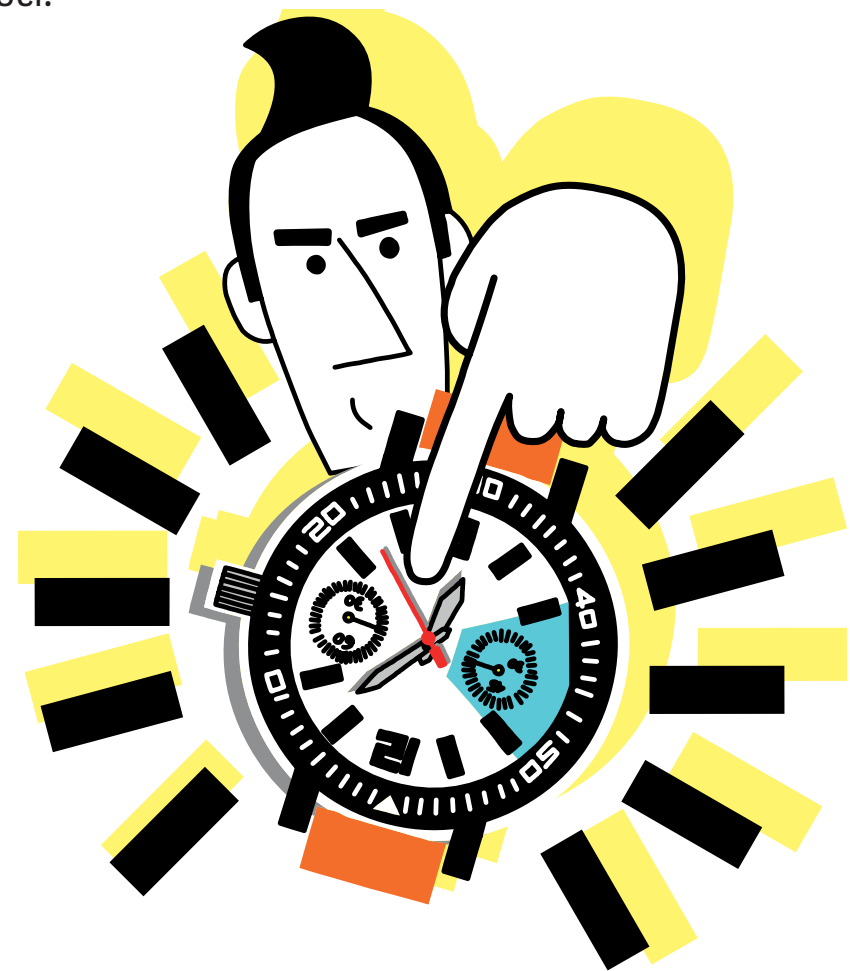
„Všichni vystoupili a já jsem přejela,“ řekla si a hned se hrnula ke dveřím vagonu.

Stiskla kliku, ještě silněji, potom dveřmi několikrát zalomcovala, ale nebylo to nic platné. Dveře byly zamčené. Maruška běžela ke druhým dveřím, ale bylo to stejné. Potom zkoušela otevřít okýnka. Vší silou. Ani s nimi ale nepohnula.

„Co teď?“

Maruška se vrátila na svoje místo a slzy se jí vhrnuly do očí.

95

Ano, já vím, co mi chcete poradit. Samozřejmě

mě to taky napadlo. Třikrát oranžové tlačítko...

To by teď ale moc nepomohlo. Teď jde o Marušku. Měl jsem jí včas sebrat její napínavou knížku. Ale ne, to byl vtip.

Já vím, že být v zamčeném železničním vagonu a ke všemu nevědět, kde vagon stojí, je docela hodně záhad a náhod, které vás hned tak nepotkají. Ale stát se může všechno. Marušce se to stalo a je to vážné.

Cože? Vy si opravdu myslíte, že bych měl zasáhnout? A hned?

Ale ne. Přece víte, že vždycky dáme nejdřív každému, koho něco nepříjemného potkalo, možnost, aby se dostal z nesnází sám.

Třeba to Maruška zvládne, co my víme. Ale pro jistotu ji budeme sledovat.

96

Mates šel po rušné pražské ulici, když mu v kapse zazvonil mobil. Kolem bylo tolik hluku, že ho skoro neslyšel, ale nakonec ho přitiskl k uchu.

„Co? Kdo??? Maruška? Že ses dovolala akorát mě? Nikdo jinej ti to nebere? Tak to mám teda kliku! Počkej, já tě neslyším, je tady děsnej randál!“

Mates si přitiskl mobil pro změnu k druhému uchu.

„Seš ztracená v lese? Co? Sediš ve vlaku? Paráda! Kam jedeš? Jo, ty nejedeš. Takže průšvih!“

Potom Mates Marušce radil, aby se pokusila dveře va-

gonu otevřít větší silou, ale nešlo to, a pak ještě, aby přivázala na držátko okýnka batoh s bábovkou a s rybízovým moštem a pak s ním silně trhla, ale to taky nepomohlo.

„Tohle jsem všechno dávno zkoušela, copak jsem blbá?!? A začínám mít hlad,“ rozčilovala se Maruška.

„Já vím, že mám bábovku, ale ta je pro babičku. Ne, víno nemám, seš vtipnej, Matýsku. Ale nemohl bys radši něco vymyslet?“

Mates se zastavil. Kolem něj proudily davy lidí.

„Zapomínáš, že jsem v Praze. Lidi, auta, tramvaje, autobusy, pod nohama se mi prohání metro.“

Cože? Ne, ztracenej nejsem. Dali mi mapu, papírek a na něm osmnáct čísel na příbuzný. Všichni teď držej mobily v ruce, aby mi vyběhli naproti, kdybych náhodou zavolal.

Počkej, přestaň pištět! Teď mě to napadlo! Je to fakt tutovka! Zavolej na ministerstvo dopravy. Určitě to tak nenechají.“

I když Marušce do smíchu vůbec nebylo, teď se roze-

97

